PARANOIA

Em seguien, segur. De fet, jo soc una mica, o un molt paranoic. Tants anys de treballar al banc, cuidant tant la seguretat, veien lladres i atracadors en qualsevol dels soferts clients, que fan cua resignats a l'espera que a la pantalla se'ls il·lumini el seu torn. Però sí, em seguien. Ja feia un parell o tres de dies que me'n havia apercebut. Ho notava en l'aire, en l'ambient, em sentia observat, vigilat. De normal baixava a peu des d'on vivia a les oficines en les quals exercia d'apoderat. Trenta anys acumulant experiència, i fent la viu-viu, repartint algun cop de colze, per arribar a prop del que em creia merèixer. Tornant al carrer, si em girava, hi havia algú, que també es girava, o mirava al cel, lliscava dins d'una botiga, o aparentava consultar el mòbil. N'estava segur, no el podia definir, ni identificar, no en podia copsar la fesomia, duia una gorra que li ombrejava els ulls i sovint la cogulla de la dessuadora apujada. Però sí l'aspecte, la còrpora, el llenguatge corporal. No entenia massa qui ni perquè m'havia triat com a objectiu, però no era tan sols paranoia, em seguien, bé em seguia.

Al matí, quan sortia de casa, enganxava un fil negre, amb una mica de saliva entre la porta i el marc, per estar segur que ningú hi havia entrat. De nit, un cop tancats els tres panys i passada la cadena, recolzava un got de vidre sobre la maneta de la porta perquè si algú l'accionava el got cauria i l'esclat em despertaria. Si s'hagués produït el fet, no tenia ni idea de com hagués reaccionat, més enllà de trucar a la policia, o al cent dotze. La veritat és que estava espantat, cagat, acollonit. Passava un bon tros de la nit, insomne, atent als sorolls de l'escala.

Tot es va precipitar un vespre que anava cap a casa. Era hivern i per tant fosc. Jo visc a prop del barri antic d'Andorra i solia venir caminant per Prat de la Creu, que se'm feia més pla que Avinguda Meritxell, i agafava els ascensors de l'aparcament del Comú. Quan ja es tancava la porta del giny, un usuari va lliscar dins la cabina. En feia dos com jo i em passava més enllà de quinze centímetres d'alçada. Duia una gorra de beisbol, amb un logotip de Nova York i vestia totalment de negre amb un xandall i unes sabatilles esportives de marca d'alta gamma, em vaig fixar que duia al canell un rellotge de luxe, totalment d'or, les senyes d'identitat d'un ex-pat, probablement originari de l'est. No el vaig voler mirar a la cara, però vaig sentir un calfred esgarrifós, s'assemblava molt al meu desconegut perseguidor. Em vaig apropar a la porta per sortir de pressa i, agosarat, li vaig donar l'esquena. Vàrem sortir gairebé alhora, ell em va avançar i en fer-ho em va donar un cop als ronyons, fruit vaig pensar de les presses, va mormolar un — I am sorry— arrossegat amb un accent que revelava que era una llengua apresa i es va perdre, apressat, en la penombra de la il·luminació de la Plaça del Poble. Vaig pensar que potser m'havia donat per error un cop amb el colze o amb la cartera que duia penjada. No li vaig donar més importància i vaig enfilar cap a casa. Com faig cada dia vaig anar directa a la dutxa, la vaig engegar i em vaig posar sota el doll bullint. Amb els ulls tancats vaig gaudir d'un dels meus pocs moments del dia.

Quan vaig obrir els ulls per agafar el sabó, vaig adonar-me que tot el plat era vermell de sang, com vaig poder em vaig mirar al mirall i vaig veure que tenia una ferida a l'alçada del ronyó esquerra que sagnava ajudada per l'escalfor de l'aigua. Em vaig embolicar amb una tovallola, ja m'estava marejant i vaig anar cap a la porta de casa, vaig restar conscient el punt just de trucar el cent dotze, i obrir la porta, després em vaig desmaiar. Haig de confessar que a l'hivern porto faixa. M'abriga, m'aguanta una mica els ronyons i m'afina la panxa que comença a manifestar-se, l'edat no perdona. Llur

compressió havia contingut l'hemorràgia. Tenia una mica de dolor, però no havia notat que m'estava dessagnant.

*****

Vaig recobrar la consciència dos dies més tard, estava ingressat en un cubicle de cures intensives del centre hospitalari. Pel que em va dir el metge que em portava, m'havien apunyalat amb una navalla molt fina, un punxó o un estilet. El que ho havia fet sàvia molt bé el que es feia, perquè m'havia encertat de ple l'òrgan que malauradament m'havien hagut d'extirpar — Per sort en tenim dos — Va fer el metge a manera de consol. Vaig romandre dos dies més a l'UCI, encara em van fer dues transfusions més, dues bosses de sang. En l'espai protegit de la unitat, em sentia relativament segur, tot i que metges i infermeres, anaven emboçats amb mascaretes. Imaginava en la meva paranoia que no devia ser gens fàcil passar com a visitant. Els calmants, la constant hidratació i la tranquil·litat de saber-me vigilat, m'ajudaren a dormir. A més a més de refer-me del possible intent d'assassinat, vaig fer una cura de son.

L'hospital van comunicar els fets a la policia, que va venir a interrogar-me. No, aparentment, fins on jo sabia, no tenia enemics. I no, no podia donar una descripció del meu agressor més enllà dels trets generals de l'aspecte, pes i alçada, No els vaig dir que de sota de la gorra americana, li sortien, llargs i enrinxolats uns cabells, fins, quasi blancs de tan rossos, i no vaig fer esment del rellotge. Ni tan sols en podia descriure l'accent. No volia incrementar la fúria del meu perseguidor actuant com un bocamoll. Com era d'imaginar amb tan pocs elements, zero fils per estirar, de la manera que em parlaven, vaig entendre que no farien massa res.

Quan em varen passar a planta, vaig seguir uns dies més ingressats mentre es curava la cicatriu de la intervenció i acabava un tractament preventiu a base d'antibiòtics, la paranoia em va tornar a corprendre. El passadís era ple de visitants que es movien amb entera llibertat. Cada vegada que s'obria la porta, tremolava de por. Com que els diaris s'havien fet ressò de l'agressió i del fet que havia sobreviscut a l'intent d'occir-me, m'imaginava que en qualsevol moment, el meu assassí tornaria a acabar la feina,

A la ronda de la tarda, el metge em va comunicar el que ja feia dies que em temia — Demà, després d'esmorzar, li donarem l'alta, hem d'avisar algú que el vingui a buscar? Voldrà que li demanem un taxi. — Em vaig tornar a esverar, aquella nit gairebé no vaig dormir, la paranoia, o més aviat la por, el terror de tornar-me a exposar, a tornar a ser objectiu d'un boig que l'havia agafat amb mi, em va tornar a corprendre. Vaig passar la nit terroritzat, em sentia com si m'haguessin diagnosticat una malaltia terminal, o m'haguessin condemnat a mort, que era més o menys el que havien fet al enviar-me a casa. Al matí la infermera em va entrar la safata amb l'esmorzar, quan vaig alçar la tapa que mantenia els aliments calents, vaig descobrir un paperet plegat en quatre. Tremolant, el vaig desplegar espaordit, tant sols hi havia una línia, una frase escrita amb impressora: A mi mai ningú m'ha negat un crèdit.

*****

Escric aquestes línies, al nou habitatge, m'he canviat de pis. Vaig demanar la baixa al banc i vaig presentar la meva dimissió. Pels anys treballats tenia dret a una jubilació avançada. He canviat de feina, ara soc reposador en un súper. Penso que passo desapercebut entre els quatre-cents treballadors de tota procedència que integren el personal. Tots vestits igual amb xandalls negres amb un logotip anodí, encara que conegut al pit. M'he deixat barba i he deixat de tenyir-me el cabell. Tot i que em vaig operar de la

miopia, m'he tornat a posar ulleres. Unes ulleres de pasta gruixuda, amb els vidres enfosquits, que penso que m'ajuden a canviar de fesomia. M'he reconciliat amb la meva edat i espero haver canviat prou d'aspecte, perquè no se'm reconegui amb facilitat.

Malgrat això, quan surto, per anar de la feina a casa, sovint canvio de recorregut, de tant en tant m'aturo a mirar els aparadors per albirar cap gesto sospitós, em giro de cop per copsar qualsevol moviment forçat. Soc en principi un altre persona, però el mateix poruc, cagat, acollonit i paranoic de sempre.

Andorra la Vella, octubre del 26